

Hibrizi în citadin

Oana BĂRBULESCU

Dacă privim noua expoziție personală de la sala Apollo a lui Andrei Ciubotaru, tânăr pictor, preparator la Universitatea Națională de Arte București, avem două posibilități de interpretare: să luăm fiecare pictură în parte și să o disecăm sau, mai potrivit, să considerăm totul un puzzle din care dacă ai luat o singură piesă imaginea se deformează și informația primită este eronată. Fața orașului, redusă la o schema simbolică, este însăși cheia operei sale. Subiectivitatea autorului își pune pecetea, deformând trăsăturile prin asimetrii dure-roase și fixînd privirea într-o enigmatică încremenire de neliniște și melancolie.

Astfel vorbim despre o imagine construită din pete vibrante de culoare, din linii curbe și drepte într-o asociere care aproape obosește simțurile, încărcîndu-le de tensiunea citadinismului.

Privitorul neavizat, „lectorul inocent”, găsește aici o anume dezordine, însă la o analiză ulterioară vedem că întregul spațiu este bine organizat și că dezordinea aparentă nu este decît mascarea estetică a unei construcții riguroase. Siluete se „calcă în picioare”, se atrag și se amestecă pentru ca mai apoi să se respingă puternic. Între această contopire, o devorare a oricărui element ce mai poate avea un simț uman și separația crudă a celor două forme ale interiorității, femininul și masculinul, există o mișcare accentuată de linii, de forme acumulate într-un dans erotic. În tot acest vertij

nimic nu este întîmplător, începînd cu cromatica și finalizînd cu materialul pe care iau contur aceste măști. Materia compozițională pornește cu o mișcare fluidă de corpuri ușor conturate care apoi se vor pierde, rămînînd accentuate numai anumite părți. Fețele care sunt abia schițate la început într-un joc de siluete vor ieși în imaginile următoare sub forma unor măști. Simbolică pe care ele o transmit este dată de o anumită nuanță rece de roșu, albastru, verde, galben aflate într-o îmbinare care controlează și predomină întreaga structură. Ochiul privitorului este atras, aproape chemat de starea pe care acea culoare o imprimă. Astfel Andrei Ciubotaru creează un joc de senzații ale animatului cu toate că se află pe un suport fix care trimite imediat la conceptul de „mască”. Din acest paradox ia naștere dorința de a vedea dacă acel motiv predominant de semicerc, ce pare că ia ființă în însăși starea privitorului, este sau nu gol pe dinăuntru. În seria propusă totul este un joc al extremităților umane, un joc cu „figuri și tălpi”. Ceea ce se află între acestea două și ceea ce le leagă este atracția dintre cele două forme umane.

Din momentul în care ai intrat în spațiul lui Andrei Ciubotaru te găsești cuprins de o exaltare și o dorință pe care cu greu o poți stăpîni: să atingi. Să simți că toate stările: de angoasă, de furie, de tristețe, de bucurie sînt acolo și sînt reale. Dansul de siluete, extrase ca proiecții ale unei figuri-mască cu o anumită tonalitate, exprimă pe rînd, fiecare, o ipostază a umanului pentru ca apoi să se separe de un gol. Un gol care la rîndul lui este o reflecție a stării generale pe care o

Lucrare de Andrei Ciubotaru

imprimă prima imagine.

Pictura lui Andrei Ciubotaru este o pictură care „arată cu degetul”, este un manifest pentru interioritate, pentru simțurile aflate în decădere, este un strigăt al celui care vrea să evadeze dintr-un spațiu care nu-i permite, un spațiu al orașului contemporan, pentru că nu putem uita că Andrei Ciubotaru este un om care-și reprezintă epoca pe care o trăiește.

Însă imaginea de ansamblu a demonstrației sale picto-obiectuale este a unei incințe care tinde să închidă siluetele. Acest oraș, această lume contemporană, pe care Andrei Ciubotaru o resimte acut, nu numai că nu lasă individul „să scoată capul la suprafață” dar chiar îi amorțește orice zvîcnire interioară devenind un alt „picior” care apasă, o altă „talpă” care străbate de fiecare dată același drum și care nu spune, așa cum o face Andrei Ciubotaru, că vrea să iasă din cerc.